

ningsforskjellighederne til deres Berettigelse. Thi jeg kan t. Ex. ikke finde, hvad flere ærede Talere have fundet, at, naar man har Tillid til og Afgtelse for ethvert enkelt Medlem af Ministeriet, man saa ikke skulde kunne have det Samme til Regjeringen i det Hele. Jeg mener nemlig, at de enkelte Ministre ere Factorerne, og at Regjeringen er Productet, og jeg har altid i mine Dage forstaaet det saaledes, at jo bedre Factorerne ere, desto bedre maa ogsaa Productet blive, og dette er min Anskuelse.

B. Christensen: Det er kun den personlige Bemærkning, jeg skal tillade mig med Hensyn til den sidste ærede Talers Uttringer, at jeg troer, jeg med et Exempel skal kunne oplyse, hvor naturligt det kan være, paa engang som privat Mand at have Tillid til og Afgtelse for en Mand og desuagtet politisk have lige det Modsatte. Jeg kjenner f. Ex. af Historien en stor Selskaber. Jeg har den allerførste Afgtelse for ham og Tillid til ham som Menneſte; men Vorherre bevare mig og Enhver fra at have med ham at gjøre i politisk Henseende.

Wardenfleth: Naar jeg tidligere tillod mig at fremsætte, hvorledes jeg havde fundet, at vi besandt os i en meget uhyggelig Stilling ved denne Discussion overhovedet, fordi vi besandt os i en fra den sædvanlige constitutionelle Stilling meget afvigende, saa er det blevet udhævet, som om jeg ikke skulde have taget Hensyn til, at det i Grundloven er ligesom frem bestemt, at man kan indgive Adresser. Det er mig vel bekendt, at det omtales i Grundlovens § 49. Men det er fremdeles sagt, at man ikke indsaae nogen constitutionel Grund til, at denne Sag skulde forhandles uden Ministeriets Nærværelse. Det er dette, som jeg troer, at maatte oplyse lidt nærmere, hvorfor jeg antager, at Ministeriet ikke let vilde kunne indlade sig paa en Discussion i denne Sag. Jeg troede allerede at have gjort det tydeligt nok ved at henvise til, hvorledes denne Stilling syntes at nærme sig til den Stilling, hvori et Ministerium staaer, naar det agter at opløse Rigsdagen. Jeg troer ikke, at Ministeriet spørger Rigsdagen, om man skal opløse den eller ikke, og ligesaa

lidt troer jeg, at Rigsdagen, naar den vil indgive en Mistillidsadresse til Kongen med Hensyn til Ministeriet, vil spørge dette, om det vil gaae ind paa en saadan Adresse, eller hvad det har at anføre derimod. Jeg troer, at, naar Rigsdagen vil beslutte sig til at indgive en saadan Adresse, maa den være saa fuldt og fast overbevist om Nødvendigheden deraf, at ethvert Forsvar fra Ministeriets Side vilde være overflødig. Er ikke Stillingen af den Bestaafenhed, at Rigsdagen har denne faste Overbeviisning, saa er Motionen om Adressen ubegrundet; men, har Rigsdagen først en saadan fast Overbeviisning om Nødvendigheden, saa nytter det ikke, at Ministeriet søger at forsvare sig, saa vilde dette kun give Anledning til yderligere Vanfæligheder og ubehagelige Rivninger. Det er derfor, at jeg ikke kan finde, at Ministeriet vilde være paa sin Plads her i Salen, naar der forhandles om en saadan Adresse, uagtet der Intet staaer derom i Grundloven, og Intet derom er tidligere udtalt. Det synes mig at ligge ligesom frem i Stillingen. Det er derfor ogsaa for de ærede Rigsdagsmænd, der ikke slutte sig til Nødvendigheden af Adressens Indgivelse, en uhyggelig Stilling her bestændigt at høre Udtalelser om, hvorledes de Uttringer, Ministeriet er fremkommet med, indeholde et tilstrækkeligt Motiv til Mistillid. Deslige Uttringer kunne aabenbart forstaaes paa forskjellige Maader, og de Medlemmer af Rigsdagen, der ikke troe, at Indgivelsen af en Adresse er nødvendig eller hensigtsmæssig, forstaae disse Udtalelser paa en anden Maade end de øvrige; men uagtet de forstaae dem paa en anden Maade end de ærede Medlemmer, der begrundede Forslaget om Adressen derpaa, ansee hine Medlemmer sig derfor dog slet ikke forpligtede eller engang berettigede til at gaae ind paa en saadan Fortolkning, som alene maatte tilkomme Ministeriet selv. Seer, det er derfor, at jeg finder denne Discussion altid uhyggelig og vanskelig, naar den ikke er nødvendig. Man har endnu henvist til, om en Engländer vil finde det uconstitutionelt at henvende sig aabent og ærligt til Rigets Overhoved, naar man havde en Grund til Mistillid mod Ministeriet,